

Dolça companyia

M'he anat quedat sol a mesura que han passat els anys. Se m'han mort tots els parents, i els que havien sigut els meus amics s'han oblidat de mi. Ja no em veuen quan ens creuem pel carrer, com si m'hagués tornat transparent. I això que havíem anat plegats a l'escola. De petit, jo era com els altres; però créixer ha significat per a mi assumir, no sense dolor, la meua diferència. No sempre he sigut conscient que era especial; ho he anat descobrint de mica en mica, en un procés al llarg del qual m'he vist abocat a la soledat.

Però estar sol, el que se'n diu estar sol, només m'hi trobo els caps de setmana. Els dies laborables els passo al magatzem carregant i descarregant camions amb el toro. Hi he conegut molts conductors d'arreu del país, i fins i tot d'estrangers. Em faig uns farts de xerrar que Déu n'hi do. Molt pitjor són els dies de festa: els passaria sense parlar amb ningú si no fos per la gent que els toca treballar. De vegades entro a una botiga, a un bar, a un cinema, només per intercanviar unes paraules amb un ser humà. Això és el que vaig fer aquell dissabte a la tarda que era com qualsevol altre dissabte a la tarda. A les cinc, quarts de sis, vaig sortir a fer un tomb pel poble. Vaig passar per davant del cinema, i vaig pensar que potser a la nit aniria a veure la pel·lícula perquè hi sortia una actriu que m'agrada, la Nicole Kidman. Vaig prendre un cafè en un bar de la plaça. Només hi havia una dona. Agafada amb totes dues mans a una gran gerra de cervesa, com si se'n servís per mantenir l'equilibri en el tamboret alt. Rossa, prematurament envellida, portava un vestit negre amb un tall a la faldilla que deixava al descobert una cama molt llarga, coberta per una mitja semitransparent que n'accentuava la sensualitat. Els seus ulls blaus varen semblar-me tristos, però potser només era que estava borratxa. L'amo del bar, que em coneix, va escapolir-se per la porta de darrere, i va fer sortir el cambrer, un noieta una mica curt amb qui és impossible mantenir un diàleg. Però sí que s'hi pot mantenir un monòleg. Així que em vaig posar a explicar-li, mentre em prenia el cafè, unes quantes nocions elementals de meteorologia. El nano s'estava allà, palplantat, amb la mirada perduda en algun punt sobre el meu cap, mentre jo dissertava sobre els anticiclons i les isòbares.

Aleshores va entrar el cec. M'esfereeix. No el puc ni veure. Vaig callar, però ja m'havia identificat. Va aixecar el bastó i amb la punta em va tocar suaument el bony de l'esquena. La gent es pensen que és una gepa, no saben que són les ales. Però el cec sí que ho sap, i se'n fot de mi. Se'n fot que, a més, em digui Àngel. Cosa de la mare. És clar, quan em va veure amb aquelles aletes, quin altre nom em podia haver posat. Sort que el cec se'n va anar a seure en una taula.

Però en passar pel costat de la rossa, li va fer un copet a la cama amb el bastó. Va sonar a fusta. El cec és un poca-vergonya, però s'ha de reconèixer que hi veu més que ningú. La dona no s'ho va agafar gens bé: li queien unes llàgrimes tan grosses com les gotes d'un xàfec d'estiu. Aquesta associació d'idees em va inspirar els següents cinc minuts de monòleg, al

final dels quals, com que la dona seguia plorant, vaig decidir tocar el dos, que així el cambrer podria portar-li un mocador a la dona de la barra i l'amo podria sortir del seu amagatall.

Però la rossa va sortir al meu darrere. Coixejava lleument. Ningú, si no hagués sigut pel cec, no s'hauria adonat que la cama que es veia pel tall de la faldilla era ortopèdica. Em vai aturar davant el tauler dels horaris d'autobusos, fingint un interès que no sentia. Quan va passar pel meu costat, als seus ulls blaus hi havia tanta tristesa que gairebé van mullar els meus en fixar-s'hi. Vaig reconèixer la seva pena dintre meu, i em va fer mal. Ella patia perquè no volia renunciar, i jo ja feia molt que m'havia donat per vençut. Vaig seguir-la de lluny, i vaig veure que es ficava al cinema. Llavors ho vaig entendre: era la dona que venia les entrades! Com que tenia intenció d'anar a la sessió de la nit, vaig entrar a preguntar l'horari, tot i que ja el sabia.

Vaig mirar per la finestreta. Ella era a dintre, i encara plorava. Aleshores em vaig treure l'americana. Vaig batre les ales, una mica entumides, al seu davant. Les meves ales són espectaculars. Les poques persones que les han vistes, llevat del cec, han quedat molt impressionades. Són molt grans: mesuren cadascuna un metre i mig de llarg, i, quan les tinc plegades (que és gairebé sempre) em cobreixen tota l'esquena, del coll a la cintura. Són blanques, és clar, però no estan cobertes de plomes, sinó de pèl blanc, curt i espès, però molt suau al tacte. Hi tinc una força tremenda: són aptes per volar, tot i que no m'atreveixo a fer-ho gaire sovint. Només m'hi arrisco un parell de vegades l'any; em llenço, en nits de lluna plena, daltabaix dels cingles de Cabrera o del Far, i planejo sobre els pantans de Sau i Susqueda. La dona va quedar bocabadada. Va trigar ben bé cinc minuts a reaccionar. Al final, amb un fil de veu, em va dir que passés a dintre de la taquilla. Ho vaig fer. Ella estava asseguda en una cadira, i s'havia tret la cama ortopèdica, la qual estava recolzada a la paret, en un racó. Aleshores es va arremangar la faldilla, i m'ho va ensenyar. La seva única cama, la que quedava amagada per la faldilla, era en realitat una cua de peix. Era estreta i llargaruda, i s'eixamplava de sobte per sota del melic, a partir del qual tot semblava com d'una dona normal. Estava coberta d'escates de colors vius i brillants. Serena (que així és com es deia la rossa) em va explicar la seva història. Molt semblant a la meua. Només que ella, en lloc de saltar des de Cabrera, bussejava al llac de Banyoles.

Vam estar xerrant molta estona, fins que ens va interrompre el cec, amb l'excusa que volia una entrada per la sessió que estava a punt de començar. Ens vam haver d'acomiar, però vam quedar per sortir junts aquella mateixa nit, data inicial d'una relació afectiva que s'ha anat consolidant amb el tracte quotidià.

Jesús Aumatell, *Dolça companyia*, dins *Contes a la vora el Ter*, Ajuntament, Manlleu, 2000, p.41-46. (Altra edició dins *Martina i altres narracions*, Emboscall, 2000.)